

Sygn. akt I C 198/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Sepioł

Protokolant: st. sekr. sądowy Lucyna Szereby

po rozpoznaniu 14 stycznia 2016 r. w J.

przy udziale

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko W. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. K. na rzecz powoda B. (...)

Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 29.346,01 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy trzysta czterdzieści sześć złotych 01/100), a w tym:

a) kwotę 13.038,21 zł płatną w 65 miesięcznych ratach (I rata w kwocie 238,21 zł, a kolejne 64 raty w kwocie po 200 zł) do ostatniego dnia każdego następującego po sobie miesiąca począwszy od miesiąca, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP nie więcej jednak niż odsetki maksymalne w przypadku niewpłacenia którejkolwiek z rat w terminie

b) kwotę 16.307,80 zł płatną w 81 miesięcznych ratach (I rata w kwocie 307,80 zł, a kolejnych 80 rat w kwocie po 200 zł) do ostatniego dnia każdego następującego po sobie miesiąca począwszy od miesiąca, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok z ustawowymi odsetkami na wypadek niewpłacenia którejkolwiek z rat w terminie;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego W. K. na rzecz powoda B.

III Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu kwotę 1.467,35 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych 35/100).

Sygn. akt IC 198/15

Uzasadnienie wyroku z dnia 21 stycznia 2016 r.

Strona powodowa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wystąpiła z powództwem przeciwko W. K., domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 37.838 zł 37 gr z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenia kosztów sądowych w kwocie 473 zł i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł (pozew –k.2-3).

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, iż w dniu 13 marca 2008 r. pozwany W. K. zawarł z (...) Bankiem S. A. umowę kredytu gotówkowego nr KGP (...). Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z tej umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Bankiem S. A. w dniu 30 listopada 2012 r. W dniu 14 maja 2013 r. powód zawarł z pozwanym porozumienie dotyczące warunków spłaty zobowiązania. Na mocy postanowień w/w porozumienia powód jest uprawniony do naliczania w swoich księgach rachunkowych odsetek umownych w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień wniesienia pozwu wynosi 10% w skali roku, co potwierdza powołany jako dowód wyciąg z funduszu. Na skutek nieterminowej spłaty zobowiązania wierzytelność z tytułu porozumienia z dniem 18 listopada 2014 r. została postawiona w stan natychmiastowej wykonalności. Łączna wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu opisanego wyżej porozumienia na dzień 10 marzec 2015 r. została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi 29.146,57 zł tytułem kapitału, 7.738,10 zł tytułem odsetek i 953,70 zł tytułem kosztów. Cała kwota wskazanego wyżej zadłużenia jest wymagalna. Ponieważ pozwany, wezwany do zapłaty, nie uiścił na rzecz powoda żądanej kwoty, skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego okazało się konieczne i uzasadnione. Powód dokonał w pozwie kapitalizacji roszczenia z tytułu odsetek i w związku z powyższym, zgodnie z treścią art.482§1 kpc, żąda dalszych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwany W. K. oświadczył, iż uznaje powództwo i potwierdza, iż pobrał pożyczkę, której nie spłacił. Przyczyną takiego stanu rzeczy był fakt, że do spłacania miał jeszcze inne pożyczki oraz został okradziony (oświadczenie pozwanego –k.46). W. K. wnosił o rozłożenie należności powoda na raty w kwotach nie wyższych niż 500 zł miesięcznie oraz nieobciążanie go kosztami postępowania (oświadczenie pozwanego na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016 r. –k.74).

Sąd Rejonowy ustalił i rozważył, co następuje.

W dniu 12 marca 2008 r. pozwany W. K. zawarł z (...) Bankiem S. A. we W. umowę kredytu gotówkowego nr KGP \ (...), na podstawie której bank udzielił mu kredytu gotówkowego w kwocie 18.059,23 zł z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne na warunkach określonych w niniejszej umowie. Po pomniejszeniu kredytu o opłatę przygotowawczą, prowizję i składkę ubezpieczeniową (ta ostatnia aż w kwocie 2.156,27 zł) przekazano do dyspozycji kredytobiorcy kwotę tylko 15.000 zł. Zgodnie z §2 pkt.9 umowy postanowiono, iż oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego będzie liczone jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP i w dniu zawarcia umowy to oprocentowanie wynosiło 28% w stosunku rocznym (dowód: kopia umowy kredytowej z dnia 12 marca 2008 r. – k.17-21).

Początkowo pozwany spłacał ten kredyt w ratach określonych w umowie , a później zaprzestał. Przyczynami tego było to, że skradziono mu ok. 10.000 zł, a ponadto miał inne wcześniej zaciągnięte kredyty w mniejszej wysokości. Z uzyskanego kredytu w (...) Banku S. A. chciał spłacić poprzednie kredyty, jednakże z uzyskanej w tym banku kwoty 15.000 zł skradziono mu ok. 10.000 zł. W ten sposób popadł w spiralę kredytową i nie był w stanie od razu spłacić ani poprzednich kredytów, ani też kredytu uzyskanego z (...). Dopiero w lipcu 2015 r. komornik zaprzestał ściągać mu należności z tytułu poprzednio zaciągniętych kredytów. Wcześniej po potrąceniach dokonywanych przez komornika otrzymywał tytułem emerytury kwotę ok. 1.600 zł miesięcznie (dowód: zeznania W. K. –k. 46).

W związku z zaprzestaniem spłacania kredytu do (...) Banku S. A. bank ten wypowiedział mu umowę kredytową i wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 6 września 2009 r. Postanowieniem z dnia 26 października 2009 r. sygn. akt(...)Sąd Rejonowy w Jaśle nadał w/w tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności i zasądził od W. K. na rzecz banku kwotę 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (dowód: kopia postanowienia z dnia 26 października 2009 r. sygn. akt(...)Sądu Rejonowego w Jaśle –k.22-23).

Stosownie do powołanego bankowego tytułu egzekucyjnego w dniu 6 września 2009 r. zadłużenie pozwanego wobec banku wynosiło kwotę 20.899,82 zł, na co złożyły się : kapitał w kwocie 17.529,47 zł, odsetki umowne w kwocie 360,59 zł i odsetki karne naliczone od dnia 1 grudnia 2008 r. w kwocie 3.009,76 zł (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) w aktach I Co 1058/09 Sądu Rejonowego w Jaśle, akta w załączeniu).

W dniu 30 listopada 2012 r. (...) Bank S. A. we W. zawarł z powodem B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w G. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której zbył na powoda w/w wierzytelność w stosunku do W. K. (dowód: poświadczona kopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r. –k.27-30).

Stosownie do wyciągu z załącznika do tej umowy sprzedaży wierzytelności zadłużenie pozwanego na ten czas wynosiło 28.777,09 zł , a w tym: kapitał w kwocie 13.713,27 zł , odsetki umowne 360,59 zł, odsetki karne 14.703,23 zł (dowód: wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności – k. 31-32).

W dniu 14 maja 2013 r. strona powodowa zawarła z pozwanym pisemne porozumienie nr (...) . Zgodnie z §1 ust. 2 tego porozumienia stanowiącego w istocie ugodę pozasądową pozwany uznał, iż na dzień zawarcia porozumienia (14 maja 2013 r.) na wierzytelność składają się następujące należności: kapitał w kwocie 13.038,21 zł , odsetki od dnia wymagalności do dnia zapłaty, które na dzień 14 maja 2013 r. wynoszą kwotę 16.307,80 zł , łącznie kwota 29.346,01 zł. W ustępie 4 przewidziano koszty obsługi porozumienia na kwotę 586,92 zł i prowizję za sporządzenie porozumienia na kwotę 880,38 zł. W §2 ust.1 porozumienia strony kwotę 29.346,01 zł (zwaną dalej kapitałem) oprocentowały odsetkami umownymi w wysokości 18% w skali roku od dnia 15 maja 2013 r. do dnia zapłaty. Wierzytelność rozłożono na 92 miesięczne raty, a w przypadku terminowości wpłat łącznie pozwany miał wpłacić na rzecz powoda kwotę 55.696,39 zł (§3 ust.2). Zgodnie z §5 ust.1 umowy w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, bądź spłaty w kwotach niższych niż określone w porozumieniu wierzyciel był uprawniony do złożenia klientowi oświadczenia woli o postawieniu wszystkich dotychczas niespłaconych należności , określonych w §3 ust.1 i 2 w stan natychmiastowej wykonalności (dowód: poświadczona kopia porozumienia z dnia 14 maja 2013 r. –k.24-25).

Po zawarciu ugody pozwany wpłacił w dniu 16 maja 2013 r. kwotę 234,85 zł, a w dniu 18 maja 2013 r. kwotę 60,50 zł , po czym zaprzestał spłacania wierzytelności (dowód: dokument sporządzony przez specjalistę ds. sądowo-administracyjnych – k. 37-38).

Pismem z dnia 25 października 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do wpłacenia do dnia 8 listopada 2014 r. kwoty 9.464,73 zł pod rygorem postawienia całej wierzytelności w stan natychmiastowej wykonalności (dowód: kopia ostatecznego wezwania do uregulowania zaległości z dnia 25 października 2014 r. –k.26). W związku z tym, że pozwany nie spłacił tej kwoty strona powodowa postawiła wierzytelność w stan natychmiastowej wykonalności i wystąpiła z powództwem przeciwko pozwanemu na drogę sądową.

Po sprzedaży wierzytelności stronie powodowej zarządzaniem wierzytelnością i jej obsługą zajmowała się strona powodowa (dowód: kopia pisma (...) Bank S. A. we W. z dnia 31 grudnia 2012 r. –k.35).

Dla celów postępowania sądowego strona powodowa wystawiła w dniu 10 marca 2015 r. wyciąg z ksiąg rachunkowych, stosownie do którego na ten dzień zadłużenie pozwanego wynosi kwotę 37.838,37 zł, a w tym: kapitał 29.146,57 zł, odsetki 7.738,10 zł i koszty 953,70 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 10 marca 2015 r. –k.33).

Sąd dał wiarę powyższym dowodom, gdyż tworzą spójną i logiczną całość, a żadna ze stron postępowania nie przedstawiła dowodów przeciwnych. Nie oznacza to jednak w żaden sposób, że cała kwota 37.838,37 zł dochodzona w pozwie przez powoda jest uzasadniona.

Sąd zgodnie z art.213§2 kpc co prawda w zasadzie jest związany uznaniem powództwa , niemniej może poczynić własne ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego i prawnego, gdy uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. (...) Bank S. A. i strona powodowa to wyspecjalizowane instytucje, posiadające obsługę fachową , w tym prawną. Pierwszy z tych podmiotów zajmuje się na rynku udzielaniem i obsługą kredytów, a drugi z nich ściągającymi tych wierzytelności przejętych od banków. W. K. jako pożyczkobiorca był w tym przypadku jedynie konsumentem w rozumieniu art.22¹ kc, osobą zdecydowanie słabszą pod względem rozeznania swojej sytuacji faktycznej i prawnej, nie dysponującą ze względu na sytuację rodzinną i materialną oraz splot wydarzeń (kradzież kwoty 10.000 zł) obsługą prawną. W kwestię zachowania standardów wyznaczonych przez

przepisy obowiązującego prawa, mimo formalnego uznania powództwa, powinien wniknąć tu zatem Sąd, a strona powodowa stosownie do reguł wyznaczonych przez przepisy art.6 kc, art.3 kpc i art.232 kpc powinna tu szczególnie dokładnie udowodnić swoje roszczenie nie tylko w zakresie należności głównej, ale przede wszystkim odsetek i innych kosztów.

W ocenie Sądu prawidłowe uznanie przez stronę pozwaną roszczenia nastąpiło w §1 ust.2 porozumienia z dnia 14 maja 2013 r. Opiewa ono na kwotę 29.346,01 zł, w tym kapitał w kwocie 13.038,21 zł i odsetki w kwocie 16.307,80 zł, a koszty obsługi zadłużenia 0,00 zł. Ten zapis można uznać za zgodne z prawem uznanie roszczenia, tym bardziej że taka należność wynika z umowy przelewu wierzytelności dokonanej przez (...) Bank S. A. w dniu 30 listopada 2012 r. na stronę powodową.

W pozostałym zakresie ugoda pozasądowa z dnia 14 maja 2013 r. (zwana porozumieniem) jest w ocenie Sądu rażąco sprzeczna z prawem (art.58§1 kc) i zasadami współżycia społecznego (art.58§2 kc i art.5 kc). W ugodzie tej całą kwotę 29.346,01 zł uznano za kapitał (a mieści ona w sobie przecież w przeważającej części odsetki umowne i karne naliczone przez bank) i całą tę kwotę oprocentowano odsetkami w wysokości 18%. Rzeczywista stopa oprocentowania została określona na 20,63%. Do tego doliczono stosunkowo wysokie koszty obsługi porozumienia i prowizję za sporządzenie porozumienia, pomimo, że koszty tego rodzaju zostały już potrącone przez (...) Bank S. A. w pierwotnej umowie kredytowej. W ten sposób pozwanemu w związku z rozłożeniem na raty pozostała do zapłacenia kwota aż 55.696,39 zł, co stanowi 371 % w stosunku do kwoty, którą W. K. faktycznie od banku uzyskał (15.000 zł). Należy przy tym nadmienić, że pierwotny dług został przecież, choć w niewielkiej części, przez pozwanego spłacony. Rzeczywisty kapitał pozostały do spłacenia (bez odsetek) wynosi jednak faktycznie tylko 13.038,21 zł, a więc zaledwie nieco ponad 23% z kwoty 55.696,39 zł. Okoliczności te świadczą dobitnie, że pracownicy strony powodowej, zawierając z pozwanym ugody wg własnego wzorca, wykorzystali nieznajomość stanu faktycznego i nieporadność powoda i skłonili go do zawarcia umowy dla niego bardzo niekorzystnej. Świadczenie banku dla powoda jest bowiem zaledwie niewielkim ułamkiem tego, co strona powodowa chciałaby od pozwanego uzyskać. Zgodnie z art.482§1 in fine kc strony po powstaniu zaległości mogą zgodzić się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy i tak powstałą kwotę oprocentować od daty wcześniejszej niż wytoczenie powództwa. Nie powinno się to jednak odbywać w tak niekorzystnej dla pozwanego sytuacji, jaka ma miejsce w niniejszej sprawie. Ugoda polegała na wzajemnych ustępstwach stron. W tym zaś przypadku jedyne ustępstwo strony powodowej polegało na rozłożeniu należnej sumy na długotrwałe raty, co w rzeczywistości nie było żadnym ustępstwem, skoro w zamian za to B. zażądał zapłaty aż kwoty 55.696,39 zł, doliczył odsetki umowne i karne do dłużnej sumy i ją wysoko oprocentował, a ponadto zapewnił sobie wysoką prowizję i koszty obsługi długu, podobnie jak wcześniej bank. Nie wniknięto przy tym w bardzo trudną sytuację rodzinną i materialną pozwanego w związku z koniecznością spłaty wcześniejszych kredytów i powstaniem tzw. „spirali kredytowej”, co było wynikiem dokonanej na szkodę pozwanego kradzieży na kwotę 10.000 zł.

Zgodnie z art.385¹ §1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Całokształt niniejszej sprawy przemawia za tym, że B. zawierając porozumienie posłużył się wypracowanym przez siebie pisemnym szablonem, możliwości zatem zawarcia przez pozwanego ze stroną powodową korzystnej dla pozwanego ugody były wobec tego znikome. Wprowadzenie do wzorca klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku jest niedozwolone (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2015 r. ICSK 800/14 – Lex nr 1797957).

Niezależnie od wyżej powołanych przepisów okoliczności zawarcia ugody pozasądowej z 14 maja 2014 r. skłaniają do przyjęcia, że doszło do wyzysku pozwanego (art.388 kc). B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. niewątpliwie wykorzystał tu przymusowe położenie i niedoświadczenie pozwanego w sprawach kredytowych i zastrzegł dla siebie świadczenie stanowiące blisko czterokrotność świadczenia banku (ponad 55.000 zł).

Doliczanie ogromnej sumy odsetek do kapitału i wysokie oprocentowanie tak powstałej kwoty można uznać w tym przypadku za naruszenie przepisów od odsetkach maksymalnych (art.359§§2¹ i 2² kc). Odsetki maksymalne w chwili obecnej nie powinny przekraczać dwukrotności odsetek ustawowych.

W konsekwencji Sąd uznał powyższą ugodę ze względu na sprzeczność z prawem i zasadami współzycia społecznego za nieważną (art.58§§1 i 2 kc), za wyjątkiem wskazanego już powyżej §1 ust.2, który można uznać za uznanie przez pozwanego długu w kwocie 29.346,01 zł.

Stosownie do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lipca 2015 r.(...) wyzysk ma miejsce wtedy, gdy dany kontrakt w sytuacji, gdyby nie był zawierany z uwagi na przymusową sytuację lub niedołęstwo, byłby kontraktem ważnym. Jeżeli do tego dochodzi element w postaci sprzeczności z zasadami współzycia społecznego, umowa jest nieważna z mocy samego prawa i nie zachodzi konieczność konstytutywnego jej rozwiązania lub modyfikowania nawet w sytuacji zaistnienia wszystkich przesłanek wyzysku.

Dodatkowo oprócz kwoty 29.346,01 zł strona powodowa domagała się w pozwie skapitalizowanych odsetek od dnia 14 maja 2013 r. do 10 marca 2015 r. i podała , że łącznie zaległość wynosi 37.838,37 zł. Wysokość tych skapitalizowanych odsetek i ich zasadność co do wysokości procentowej nie została w żaden sposób logicznie udowodniona (art.6 kc, art.3 kpc i art.232 kc). Pismo procesowe powoda z dnia 16 listopada 2015 r. nie jest tego problemu prawidłowym wyjaśnieniem. Strona powodowa nie domagała się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego księgowego , czy też biegłego ds. bankowości, w tej sytuacji powyżej kwoty 29.346,01 zł żądanie pozwu należy uznać za nieudowodnione i nie uzasadnione.

Zgodnie z art.320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Szczególnie uzasadniona sytuacja w tym zakresie zachodzi niewątpliwie w niniejszej sprawie. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 sierpnia 2015 r. (Lex nr 1797171) przewidziane w art.320 kpc uprawnienie Sądu przysługuje w sytuacjach, gdy ze względu na stan rodzinny lub majątkowy strony obowiązanej bezzwłoczne spełnienie świadczenia byłoby nadmiernie utrudnione i narażałoby ją na niepowetowaną szkodę. ***Chodzi więc o wyznaczenie takiego terminu, który z jednej strony mógłby umożliwić pozwanemu wykonanie orzeczenia w sposób dla niego najmniej dotkliwy i nie narażający na nadmierne straty, termin ten jednak musi z drugiej strony uwzględniać słuszne interesy powoda i nie narażać go na dalsze koszty. Powołana norma ma charakter materialno prawny i może być stosowana z urzędu.***

Jak wynika z zeznań pozwanego (k.46) dopiero ok. lipca 2015 r. komornik zakończył ściąganie od niego poprzednich kredytów. W. K. zamieszkuje z żoną, zięciem , córką i wnuczką w wieku 16 lat. Żona pobiera emeryturę w kwocie 800 zł miesięcznie, a pozwany emeryturę w kwocie 2.400 zł miesięcznie. Innych dochodów nie posiadają. Przysługuje mu spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego położonego w J. o powierzchni 48 m. kw. Jak oświadczył, prosi o rozłożenie świadczenia na raty po najwyżej 500 zł miesięcznie, gdyż wyższych rat nie jest w stanie terminowo płacić.

Sąd na mocy art.320 kpc , mając na uwadze, ażeby spłata zadłużenia była realna, a z drugiej strony nie naruszała słusznego interesu powoda rozłożył kwotę 29.346,01 zł (z osobnym rozdzieleniem kapitału i skapitalizowanych odsetek) na raty wynoszące miesięcznie (łącznie) po 400 zł, z tym że pierwsza rata wyniesie kwotę 546,01 zł. Takie raty są możliwe przy obecnej sytuacji rodzinnej i finansowej powoda do opłacania przez niego regularnie. Zapobiegnie to konieczności prowadzenia egzekucji i powstania niepotrzebnych kosztów po stronie powodowej i pozwanej. Od rat kapitału zasądzone odsetki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP zgodnie z §2 pkt.9 umowy kredytowej. W ocenie Sądu nie mogą jednak być to odsetki wyższe niż odsetki maksymalne (art.359§2¹kc). Nie jest to zdaniem Sądu naruszenie zasady lex retro non agit, gdyż chodzi tu o odsetki przyszłe , a obecnie odsetki maksymalne to dwukrotność odsetek ustawowych.

Od skapitalizowanych odsetek w wysokości 16.307,80 zł w ocenie Sądu należą się odsetki ustawowe. W tym przypadku przepis §2 pkt.9 umowy kredytowej nie ma zastosowania. W przeciwnym wypadku doszłoby do sytuacji, kiedy od

skapitalizowanych odsetek maksymalnych pobierane byłyby odsetki maksymalne. Stanowiłyby to obejście przepisu o odsetkach maksymalnych.

Odsetki należą się od daty płatności poszczególnych rat. Przyznanie odsetek od daty wcześniejszej w okolicznościach sprawy, w szczególności przy sytuacji rodzinnej i materialnej pozwanego, mając na uwadze fakt, iż strona powodowa skłoniła go do zawarcia niekorzystnego porozumienia w świetle zasad współżycia społecznego (art.5 kc) byłoby nieuzasadnione.

Podstawą wydania orzeczenia w punktach I-szym i II-gim sentencji wyroku są przepisy art.720§1 kc, art.509 kc, art.58 kc, art.320 kpc.

O kosztach postępowania (punkt III sentencji wyroku) Sąd orzekł na mocy art.108§1 kpc i art.100 zd.1 kpc.

Wpis od zasądzonej części powództwa 29.346,01 zł wynosi kwotę 1.467,35 zł i taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej. Okoliczności sprawy, w szczególności sytuacja rodzinna i finansowa pozwanego, fakt że popadł on w trudną sytuację i spiralę kredytową przede wszystkim ze względu na kradzież kwoty 10.000 zł świadczą o tym, ażeby nie obciążać go kosztami pełnomocnika strony powodowej. Przemawia również za tym fakt próby wykorzystania go przez pracowników B. (co już wcześniej dokładnie omówiono) do zawarcia niekorzystnego dla niego porozumienia.